

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **J. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2014 č.j. MSK 56286/2014, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán“) ze dne 25. 3. 2014, č. j. SMO/114075/14/DSČ/Mar, kterým byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením § 10 odst. 3 tohoto zákona.
2. Žalobce namítl, že 1) správní orgán neprokázal, že by vozidlo bylo zaparkováno částečně na chodníku. Nevyplyvá to z pořízené fotodokumentace a oznámení o přestupku nelze použít jako důkaz (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 22.1.2009 sp.zn. 1 As 96/2008). Správní orgán neprokázal, že v předmětném úseku komunikace není parkování na chodníku povoleno dopravním značením. Žalobci není známo, jaké je v místě dopravní značení. 2) správní orgán neměl právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť žalobce sdělil identitu řidiče, správní orgán se sice pokusil řidiče kontaktovat, avšak neprokázal dostatečně, že výzva byla doručena, navíc výzva byla zmatečná, když správní orgán v ní zároveň uvádí *Vy jste byl řidič a Sdělte identitu řidiče*. Nebyly tak učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podle žalobce 3) je výrok rozhodnutí správního orgánu nesrozumitelný, není z něj seznatelné, zda byly naplněny znaky některého přestupku podle zákona o silničním provozu, ani jakého. V replice doručené soudu dne 29. 10. 2014 žalobce nově namítl, že zavedení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla přináší správním orgánům výrazné zjednodušení postupu při výběru pokut, na druhou stranu nelze na provozovatele klást takové nároky na skutková tvrzení jako na obviněného z přestupku, protože provozovatel na místě spáchání přestupku nebyl.
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Usnesením č. j. 22 A 86/2014-32 ze dne 28. 4. 2016 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedené řízení bylo skončeno nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bylo výrokem I. vysloveno, že se v řízení pokračuje.
5. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
6. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že Městská Policie Ostrava oznámila správnímu orgánu, že dne 6. 11. 2013 v čase od 12:15 do 12:25 hod. porušil blíže nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky AUDI, RZ X, zákon o silničním provozu tím, že na ulici Hrabákova v Moravské Ostravě stálo vozidlo levou stranou na chodníku tam, kde to

není dopravní značkou povoleno, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ve spise se nachází 4 fotografie vozidla. Následně byl žalobce vyzván, aby zaplatil částku 600 Kč nebo sdělil skutečnosti potřebné pro určení totožnosti řidiče, který uvedené vozidlo v době zjištění předmětného jednání řídil. Žalobce sdělil správnímu orgánu, že vozidlo v uvedené době řídil P. K., a uvedl jeho datum narození a konkrétní adresu v Praze 6. Správní orgán vyzval 7. 1. 2014 P. K., ve výzvě mj. uvedl, že provozovatel vozidla sdělil správnímu orgánu, že *vozidlo jste měl v době spáchání přestupku v užívání právě Vy*, a dále, aby sdělil skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče. Správní orgán doručoval výzvu P.K. na sdělenou adresu v Praze 6 (vráceno – nemá schránku – jde o adresu Městského úřadu Praha 6), dále na adresu na Tenerife (adresa zjištěná správním orgánem z registru obyvatel – vráceno – neznámý) a dále na e-mailovou adresu uplatněnou P. K. vůči správnímu orgánu jako doručovací adresa (X – k tomu je ve spise uvedeno, že doručení bylo dokončeno, ale cílový server neodeslal oznámení o doručení). Správní orgán poté odložil věc přestupku a zahájil vůči žalobci správní řízení. Ve správním spise jsou založeny 2 strany mapového náhledu z map Google (ulice H. v M. O.). K nařízenému ústnímu jednání se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Správní orgán vydal 25.3.2014 rozhodnutí o žalobcově správním deliktu, kde ve výroku uvedl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Audi, RZ X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 6.11.2013 v době nejméně od 12:15 do 12:25 hodin porušil blíže nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě-Moravské Ostravě na ulici Hrabákova v blízkosti domu č.p. 1780/5 ponechal vozidlo stát (jeho levou částí) na chodníku v místě, kde to nebylo dopravním značením dovoleno. S odkazem na § 10 odst. 3 a § 125f odst.3 zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta 1500 Kč. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán zopakoval skutkové a právní vymezení deliktu jako ve výroku a poukázal na to, že se tak blíže neurčený řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 a § 53 odst.2 zákona o silničním provozu. K místu spáchání uvedl, že z fotografií je patrné, že chodník je od pozemní komunikace oddělen širokým obrubníkem. Správní orgán si opatřil ještě podpůrné podklady (mapový náhled), porovnal je s fotografiemi a podle shodných znaků (budovy, jejich okna, keřový pás) se ujistil, že fotografie zachycují situaci na ulici Hrabákova v Moravské Ostravě poblíž domu č.p. 1780/5 a že chodník je v místě jasně rozlišitelný od pozemní komunikace. Žalovaný rozhodl o žalobcově odvolání napadeným rozhodnutím ze dne 27.5.2014.

7. Pokud jde o místo, kde bylo vozidlo zaparkováno, soud spolu se správními orgány nemá žádnou pochybnost o tom, že to byla ulice Hrabákova v Moravské Ostravě a že vozidlo stálo levou částí na chodníku. Fotografie pořízené městskou policií, zaměřené na detail, byly ve správním řízení doplněny mapovým náhledem, z něhož je situace zcela jasná a odpovídá znakům na fotografiích. Žalobce měl možnost seznámit se se všemi podklady a je jeho věcí, že tak neučinil. Správní orgán nevystavěl rozhodnutí na oznámení o přestupku, proto se soud nezabýval žalobcem citovaným rozhodnutím NSS sp.zn. 1 As 96/2008. Ke druhé části této žalobní námitky je třeba shodně s tím, co uvedl žalovaný ve vyjádření, poukázat na to, že stání vozidel na chodníku je obecně zakázáno (srov. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu). Pokud by bylo výjimečně povoleno, musela by to umožňovat

dopravní značka v místě (srov. § 12 odst. 1 písm. l/vyhlášky č. 30/2001 Sb.). Žalobce přitom ani netvrdil, a to ve správním řízení ani v řízení soudním, že by na daném místě byla dopravní značka výjimečně povolující stání na chodníku. Žalobní námitka 1) je nedůvodná.

8. K žalobní námitce 2) krajský soud uvádí, že soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zdůrazňují, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Otázkou, kam až vedou ony „nezbytné kroky“ ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 32, přičemž na uvedenou otázku odpověděl po podrobné interpretaci právní úpravy a shrnutí dosavadní judikatury, že „moc daleko ne“. NSS v obdobných věcech seznal, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, např. pokud provozovatel vozidla označil za jeho řidiče pana P. K., jakožto osobu správním úřadům i soudům známou pro častá obstrukční jednání v řízeních o dopravních přestupcích, tudíž se správní orgán ani nepokoušel danou osobu kontaktovat (již výše citovaný rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a dále rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30). Pokud jde o doručování na e-mailovou adresu s diakritikou, touto problematikou – opět v souvislosti s nechvalně známým P. K. – se obsírně zabýval NSS v rozsudku ze dne 15.9.2015 č.j. 8 As 57/2015-46, kde mj. uvedl, že *Účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, čj. 8 Afs 55/2008 – 70, nebo usnesení ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 100/2012 – 29). E-mailová komunikace je přitom charakteristická neprůkazností a nedostatkem garance dojití zaslaných zpráv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 7. 2015, čj. 9 As 261/2014 – 44). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, proto musí počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu.* Ke druhé části této námitky soud uvádí, že formulace ve výzvě byla odlišná od toho, co tvrdil žalobce v žalobě. Správní orgán uvedl *měl jste vozidlo v užívání a sdělte skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče*, což jsou bezrozporné formulace, které směřují ke zjištění faktického řidiče v době spáchání přestupku. Žalobní námitka 2) je nedůvodná.
9. U žalobní námitky 3) soud vychází ze závěrů rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 31.10.2017 č.j. 4 As 165/2016-46: *Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba*

přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí. V daném případě podle názoru soudu popsal správní orgán protiprávní jednání ve výroku po skutkové stránce zcela jasně a nezaměnitelně, zároveň kvalifikoval správně přestupek v odůvodnění rozhodnutí uvedením § 125c odst. 1 a § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Žalobce v žalobě reagoval zcela konkrétně (srov. žalobní námitku1), takže z ničeho nevyplývá, že by snad pro něj byl výrok rozhodnutí správního orgánu nesrozumitelný. Za těchto okolností soud uzavírá, že vada vzniklá neuvedením části ustanovení, zakládajících porušenou právní normu, nedosáhla takové intenzity, aby mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí.

10. Námitkou, poprvé uvedenou až v replice, se soud nezabýval s ohledem na to, že žalobní body bylo možno v souladu s § 72 odst. 1 a § 71 odst.2 s.ř.s. rozšířit ve lhůtě do 28.7.2014 (dva měsíce po doručení napadeného rozhodnutí).
11. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
12. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činnost nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. června 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu